

BAVO DHOOGHE

Sioux blues

Houtekiet
Antwerpen / Utrecht

'Vengeance Is Mine!'

MICKEY SPILLANE

'You sexy motherf*cker'

PRINCE

Shappa: (Sioux) Rode Donder

Heyoka's zijn de heilige clowns bij de Lakota's. Om Heyoka te kunnen zijn is het noodzakelijk om het visioen van de storm en de donder, die uit het westen komen, te hebben gehad. De Heyoka's krijgen daardoor een heilige kracht die ze delen met de leden van hun stam. De 'rollende' rode donderstorm van de Heyoka die met geweld nadert, gaat samen met angst en onzekerheid voor wat er komen gaat. Na de storm lijkt de wereld altijd groener en vrolijker. De mensen, dieren en planten zijn dan allemaal opgefrist.

Het was weken geleden dat Shappa Crane nog eens met een vent voor haar neus had gezeten, dus kon je het haar niet kwalijk nemen dat ze die gladjanus echt zag als de man met wie ze had afgesproken. Dat was hij dus niet. Die klojo zag er alleen maar zo uit dat ze aannam dat hij de ware was. Daar zat ze dan, in de hoek bij het raam van de Burger King op Westwood Boulevard, rustig in haar milkshake te roeren toen die kerel in dat kostuum voor haar ging zitten. Shappa keek op, glimlachte en toen zei de man dat hij haar al een tijdje in de gaten hield. O, zei Shappa en ze vroeg of hij dan al voor haar de tent was binnengekomen. Daar antwoordde de man niet op; hij zei gewoon dat je zo'n dijk van een wijf niet kon missen. Hij bedoelde: je kon er gewoon niet naast kijken. Shappa rook nog altijd geen onraad. Toen knikte ze naar de aktetas die de man naast zich had gelegd en vroeg wat daarin zat. Een voorproefje? Maar de man kon het even niet volgen en vroeg op zijn beurt wat ze bedoelde met dat voorproefje en toen begon Shappa over de wapens. Weet je wel, welke wapens hij meestal gebruikte en toen kon die vent het helemaal niet meer volgen en begon hij te lachen. Wat bedoel je met wapens, vroeg hij, ik heb een groot wapen, ja, maar shit man, jij bent er ook snel bij. Shappa kreeg te horen dat ze er geen gras over liet groeien en dat de vent wel hield van snelle vogeltjes, maar dat ze maar beter geen hoertje kon

zijn want dat kon hij niet hebben, hij wilde namelijk niets oplopen, en dat was het moment dat Shappa opkeek en achteroverleunde. Het moment waarop ze wist dat die stomme klootzak niet de man was op wie ze zat te wachten.

‘Wacht ’s even’, zei ze. ‘Je zei dat je een afspraak met me had.’

‘Jazeker’, zei de man. ‘Een afspraak met het noodlot. Een afspraak die ik voor geen goud zou willen missen. Wie wil nu een afspraak missen met een mooie dame als jij, honnepon? Zeg me nu niet dat je zomaar in je eentje in je milkshake zit te roeren omdat je het behangsel hier zo leuk vindt?’

‘Jij bent Chet niet, hè?’ vroeg Shappa lachend.

‘Chet?’

‘Ja.’

‘Nee, ik ben Chet niet, maar ik kan wel Chet voor je zijn. Ik kan eender wie voor je zijn, schat, als je me maar de kans geeft.’

Shappa sloot de ogen en knikte.

‘Ik ben in de stad voor zaken, maar ik ben ook op zoek naar een beetje ontspanning. En over een afspraak gesproken, waarom betaal je de rekening niet en gaan wij ergens gezellig een glas drinken? Of we kunnen ook naar de lobby van een hotel gaan als je dat liever hebt...’

Ho ho. Typisch iets voor haar. Ze trok verdomme mestkevers aan zoals Paris Hilton paparazzi. Waarom moest dat nu weer net háár overkomen? Omdat ze graag strakke maatpakken met wijde pijpen en hoge hakken droeg? Shit.

‘Ik zou liever hebben dat je oprot’, zei ze.

‘Wat?’

‘Je hebt me gehoord, eikel. Je rot maar beter op. Ik ben niet wat je denkt.’

‘Ik denk dat ik je verkeerd heb verstaan.’

‘Waarom? Ik stotter toch niet?’

‘Nee, maar jij laat wel een man stotteren’, zei de man lachend en hij legde zijn hand op Shappa’s arm. ‘Ik ben Marv.’
‘Jezus.’

‘Nee, niet Jezus. Marv.’

O nee. Moest je die stakker eens zien. Een houten klaas die twee keer per jaar voor zaken naar L.A. mocht en achter de rug van zijn vrouw om de bloemetjes wilde buitenzetten. Jezus, dit kon ze dus missen als kiespijn.

‘Wat doe je nu?’ vroeg Shappa, naar haar eigen hand kijkend.

‘Ik probeer je te overtuigen om met me mee te gaan. We hoeven niet naar een hotel te gaan als je dat liever niet hebt. Je kan me eerst nog even rondleiden. Weet je wel, Hollywood Boulevard, Beverly Hills, je kan me tonen waar de sterren wonen. Johnny Depp, Brad Pitt.’

‘Johnny Depp woont in Parijs’, zei Shappa.

‘George Clooney dan.’

‘Clooney woont in Italië.’

‘O. Wel, andere sterren dan.’

De man die Marv heette, kneep nu zachtjes in haar huid. Shappa liet haar hand liggen onder die koude paphand van de zakenman, maar haalde met haar andere hand haar wapen tevoorschijn en stak het onder de tafel naar voren, tot het tegen die vent zijn lul aanbotste.

‘Wat doe je nu?’ vroeg hij. ‘Zie je wel dat je er snel bij bent...’

Maar toen voelde de vent dat het niet alleen Shappa’s hand was, maar dat er ook iets in haar hand stak. Een Glock.

‘Ik richt een wapen op je, Marv.’

‘Wat?’

‘Dat gebeurt als je niet naar me luistert.’

Marv trok wit weg. Hij keek om zich heen en zag mensen aan de counter hamburgers en french fries en Diet Cokes en Whoppers bestellen, maar het was duidelijk dat hij deze bestelling niet zomaar mee naar huis kon nemen.

‘Ik zit hier inderdaad op iemand te wachten, Marvin’, zei Shappa. ‘Maar helaas voor jou ben jij niet die kerel. Ik bedoel, je kan best een fijne vent zijn. Je kan zelfs mijn ridder op het witte paard zijn, maar daar heb ik nu even geen tijd voor. Begrijp je?’

Marv knikte.

‘Ik zit hier voor andere zaken. Echte zaken. Ik hoop dat je dus begrijpt dat ik niet even wat tijd kan vrijmaken om naar Beverly Hills te rijden, op handtekeningen te gaan jagen, of een of ander goor motel op te zoeken waar jij me in mijn gat kan naaien als een goedkope hoer.’

‘Getver’, verslikte Marv zich. ‘Ik meende het niet. Dat... dat heb ik toch nooit gezegd?’

Shappa hield de Glock op het klokkenspel van Marv, maar ontspande zich al wat meer. Ze had de zaak onder controle. Ze knikte naar de aktetas die op tafel lag.

‘Wat zit er in die aktetas, Marvin?’

‘Dat zijn mijn zaken.’

‘Ik veronderstel dat je geen Magnum of Beretta in die tas hebt zitten, hè? Ik bedoel, als jij Chet niet bent maar gewoon Marvin, dan heb je zeker geen Magnum meegebracht voor mij.’

De vent keek haar nu strak aan. Toen zei hij:

‘Nee, ik bedoel, het zijn mijn zaken. Ik verkoop kruimeldieven. Ik ben hier voor een congres over de nieuwste modellen.’

‘Kruimeldieven?’

Marv knikte weer. Shappa lachte. Toen schudde ze het hoofd en herhaalde het woord. *Kruimeldief*. Djeezus. Dit was toch niet te geloven.

‘Wat is er zo grappig?’ vroeg Marv.

‘Niets. Het slaat gewoon als een tang op een varken, weet je wel. Jij verkoopt kruimeldieven en ik zit op zoveel meer te wachten. Je gaat hier geen kruimels vinden, Marvin.’

Ze snoof.

‘Nu we dit achter de rug hebben, zou je dus willen oprotten, alsjeblieft? Ik wil geen kruimeldieven. Ik wil niet naar een motel en ik wil geen last. Ik wens je nog veel succes met je verdere verblijf in L.A., Marvin. Echt waar, je ziet er niet slecht uit, al zou ik wat minder aftershave gebruiken als ik jou was. Maar je hebt potentieel. Ik zie je wel ergens in L.A. een of andere griet oppikken die geen hoer is en die je dan kan meenemen naar een motel voor een snelle wip zonder dat je daarvoor heel Beverly Hills moet gaan afrijden. Ik bedoel, als ik hier niet had gezeten voor die andere man, zou ik misschien wel met je meegegaan zijn om een borrel te drinken. Ik denk dat het wel zou kunnen klikken tussen ons. Maar je treft me op een verkeerd moment, Marvin, en op dit moment heb ik niemand anders aan mijn hoofd dan de man op wie ik echt zit te wachten.’

‘O ja?’

De man begon weer een beetje kleur te krijgen nu Shappa de Glock had teruggetrokken.

‘Wat heeft hij dan wat ik niet heb?’

‘Heb je me niet gehoord, Marvin? Hij heeft een Magnum. En ik heb het nu niet over zijn lul. Ik heb het over een wapen. Kom, neem je boekentasje maar mee en donder op. Vergeet je lippen niet af te vegen op weg naar buiten. Ze hebben hier gratis doekjes. Je bent een beetje gaan kwijlen.’

Marv stond op, nam zijn aktetas en zag er volgens Shappa uit alsof hij niet wist hoe hij de tent moest verlaten: door de glazen deur of gewoon door het raam springen. Hij stond op het punt om het over een andere boeg te gooien en over die verdomde kruimeldieven te beginnen, alsof hij zo een tweede kans zou krijgen. Een verkoper. Shit. Die kon je niet in een-twee-drie van je afschudden. Maar de Glock had zijn werk gedaan, zag Shappa. De man veegde het zweet van zijn

handen aan zijn broek af en hield zijn aktetas als een puppy tegen de borst aangedrukt. Op weg naar buiten bukte hij zich om tegen Shappa te zeggen:

‘Jij bent echt een heetgebakerd wijf, hè? Lekker bruin gebakken.’

Shappa lachte en toen de vent al buiten op het parkeerterrein in de zon stond, zei ze nog:

‘Kruimeldieven, Marv. Je meent het.’

Dat was dus de misser. Tien minuten later kwam er een andere vent voor haar zitten die amper opkeek en recht op haar was afgekomen.

Enter Chet.

Chet kwam de Burger King binnen en liep onmiddellijk naar haar toe. Hij zag haar zitten, en hij zag haar ook echt meteen zitten, als je begrijpt wat Chet wilde zeggen. Ze deed hem denken aan die zwarte chick uit Star Trek. Hoe heette ze alweer? Uhura. De diva die de knoppen van de *Enterprise* bediende. Een echte soulsister. Wel, ze had ook de controle over de knopjes van zijn broek. Ze begonnen te bewegen. Chet ging vlak voor haar zitten en zette zijn blad neer. Begon gewoon te eten, de eerste van de zes BK-miniburgers die hij had meegenomen. Zonder opkijken zei hij:

‘Jij bent zeker Shappa?’

‘Jij Chet?’ hoorde hij haar vragen, alsof er zich vandaag al tien Chets bij haar hadden aangemeld. Er was echter maar één Chet en dat was Chet.

‘Yep. Ik ben Chet.’

Hij nam een hap uit de burger en spoelde het zootje door met een straal 7Up. Chet hield niet van ketchup en andere sauzen, hij kauwde liever zijn eigen brij.

‘Ik ben blij dat je er bent’, hoorde hij Shappa zeggen.

‘Uhuh?’

Ze zei nog iets, maar Chet hoorde het niet. Hij concentreerde zich op het vreten en kon nu eenmaal geen twee dingen tegelijk doen. Hij vroeg haar onder het smakken door wat voor naam dat eigenlijk was, Shappa. Een bijnaam? Een afkorting of zo?

‘Het is Sioux’, zei ze. ‘En het betekent wat het betekent. Het staat voor Rode Donder.’

‘Donder of gedonder?’

‘Allebei.’

‘Ook goed.’

Chet liet het er maar bij. Hij had geen zin in een geschiedenislesje over indianen. Hij kende het verschil toch niet tussen Apaches, Sioux of Pawnees. Voor hem was het één zootje ongeregd. Hij dacht terug aan John Wayne die zo’n roodhuid neerschoot. Als klein joch had hij er nooit bij stilgestaan dat er niet alleen goede en slechte bleekscheten bestonden, maar ook goede en slechte roodhuiden. Maar wie waren de slechte roodhuiden eigenlijk? Apaches? Pawnees? Nee, de Sioux waren de brave, de Pawnees waren de slechte en de Apaches, dat waren Geronimo en zijn kompanen: vlees noch vis.

Chet werkte de tweede chickenburger naar binnen en vroeg haar of ze hier al lang mooi zat te wezen. Shappa antwoordde dat ze er lang genoeg zat en vroeg of hij niets had meegebracht, wapens of zo, en toen zei Chet:

‘Waarom zou dat?’

‘Omdat je, weet je wel, een je weet wel bent.’

‘Luister eens hier’, zei Chet, nog altijd niet opkijkend. ‘Zie je Tiger Woods soms in een Burger King met zijn caddy vol clubs binnenkomen? Heb je al eens Mike Tyson met zijn bokshandschoenen een van deze burgers zien verpulveren? Nee dus. Ook al ben ik er een, dan loop ik nog niet de hele dag lang met een wapen op zak. Ik ben een sportman. Net

als die anderen. En ik ben niet de hele tijd aan het werk. Ik heb mijn vaste uren.'

'Ik vroeg het maar', zei Shappa.

Chet keek voor de eerste keer op en veegde het laatste restje brij van zijn lippen af. Fuck, ja, ze leek echt op die Star Trek-chick, het wijf van Scotty. En dan dat pakje dat ze droeg. Helemaal geen strak ruimtepak maar toch werkte het. Het werkte voor haar lichaam en het werkte ook voor Chet. Toen Chet aan de derde miniburger begon, vroeg hij:

'Hoe heb je me gevonden?'

'Je stond ergens in een boekje', zei ze.

'Shit, echt? Het zal niet het telefoonboek geweest zijn', lachte Chet.

'Nee, het was niet het telefoonboek.'

Chet zag hoe ze met een hand haar scherpe kin ondersteunde en voor het eerst ook echt lachte.

'Mijn man heeft je nog gekend', zei ze toen.

'O, ja? Wie is je man dan?'

'Wie was mijn man', zei ze. 'Cassius. Cassius Crane.'

Dat moest Chet even laten bezinken. Ze hadden elkaar gekend, onrechtstreeks. Ooit hadden ze elkaar bijna ontmoet, maar het was nooit zover gekomen. Cassius was, net als zij hier, een roetmop, maar zeker niet zo appetijtelijk als zij. Zeker nu niet meer. Chet slikte alles door, slurpte zijn 7Up leeg, veegde zijn mond schoon en leunde achterover.

'Oké. Wie wil je precies dat ik om zeep help?'

Shappa boog voorover en haalde een foto tevoorschijn. Ze schoof hem door naar Chet en wist toen dat ze een grens had overschreden. Ze zou hier echt mee doorgaan. De opdracht geven aan een of andere louche huurmoordenaar die Chet heette - verrek, was dat echt een naam voor een huur-

moordenaar, het leek eerder een naam voor een cliniclown! Ze zou het leven van een man beëindigen. Tot nu toe was het maar een idee geweest, maar nu ze hier voor die gek zat, zou het echt worden. Die vent zou de man op de foto om zeep helpen. Ze voelde zich een soort godin.

‘Wie is dit?’

‘Dit is hem’, zei ze. ‘Het target.’

‘Het wat?’

‘Het target.’

‘Liefje,’ zei Chet, ‘laat me maar meteen met de deur in huis vallen en duidelijk maken dat ik helemaal geen boodschap heb aan dure woorden. Target? *What the fuck* is een target? We spelen hier niet mee in een film over spionnen. Kan je niet gewoon zeggen dat hij de klojo is die zal worden omgelegd? Het wordt er niet mooier op als je het met een ander woord zegt, schat. Het is wat het is. Als jij zegt dat die vent eraan gaat, dan gaat hij eraan en of je hem nu het target noemt, een *sitting duck* of gewoon een lulhannes, het maakt me geen zak uit. Het zal hoe dan ook gebeuren.’

‘Oké’, zei Shappa. ‘Dat is hem dus.’

‘Heb je een naam?’

‘Dark. Ron Dark.’

‘Dat is een grap, hè?’

‘Waarom?’

‘Ron Dark?’

‘Ja.’

‘Shit, die Dark gaat inderdaad echt donkere tijden tegenmoet, als je het mij vraagt. Oké, wie is Ron Dark en wat heeft hij gedaan om je zo kwaad te maken, liefje? Ik bedoel, je moet het al serieus bruin bakken om een huurmoordenaar op je dak te krijgen. Wat heeft hij gedaan? Niet meer teruggebeld na een etentje? Nee, laat me raden. Hij heeft je zwanger gemaakt?’